

Csak TETTÜK A DOLGUNKAT

Vágási Aranka és Kovács András gyémánt-zafír managerekkel akkor beszélgetünk, amikor már a rajtvonalnál állnak: hamarosan indul a gépük Amerikába. Illetve dehogy az övék, a csapatuké. És ez mindenben így van; az ő kettősük nem értelmezhető a csapatuk nélkül – talán a „legcsaládcentrikusabb” pár az FLP-ben.

Ha bárkinek elmondtam, hogy Arankáékkal fogok interjút készíteni, és arról érdeklődtem, kit mi érdekelne velük kapcsolatban, az emberek magától értetődően rávágta: a sport. És itt nemcsak arra gondolhatunk, hogy világbajnoki érmes sportemberekről van szó, hanem arra is, hogy valamiképpen a profi hálózatépítői munka hasonlatos a profi sporthoz. De miben is?

Kovács András: Mindkettőben fontos a verseny. Mindegyik teljesítményközpontú, csak az egyik méterre vagy mondjuk gólra megy, a másik pedig pontra. A sporttevékenység és a mi munkánk is szakaszokra bomlik: mind egyiknek van egy formába hozási és egy formában tartási időszaka. Ha a felkészítés alapos, arra nyugodtan lehet építkezni. Az elején a felfutás még spontán megy. De amikor jönnek a nehézségek, akkor a tudás kezd számítani. És hát mindkét területre igaz, hogy profinak csak az számít, aki változó külső körülmények között is tartja a jó szintet.

Vágási Aranka: A Foreverben is megvan a csúcsidezőszakok: március, augusztus és október, illetve egy szűk körnek a decemberi finis. A ritmus adva van, és innentől a feladat is: célkövető magatartás, kudarctűrés, kitartás, csapatépítés. Ha példát mutatva mész előre, mutatod a többieknek, hogy járható az út, akkor követni fognak.

K. A.: De a Forever és korábbi, pedagógusi hivatásunk között is megvan a párhuzam. Ha annak idején például kaptunk egy új osztályt, meg kellett ismernünk a tagokat, megnézni a tudásszintjüket, és hozzáigazítani azt, ami az ő sikerükhöz kell. Itt sem csinálunk mást. Ismeret, jártasság, készség és képesség: ezekben kell a maximális szintre eljutni.

V. A.: Mindenki saját egyéni csúccsal érkezik, és más és más tempóban fejlődik. Egyénileg is kell haladni, de csoportban is, hiszen a tagok egymásra is hatnak.

Akár negatívan is befolyásolhatják egymást.

V. A.: Minden hatás csak annyiban negatív, amennyiben nem tudod kezelni. Ilyesmire mindig számítani kell. Szerencsére mindketten tudunk sakkozni, és néhány lépéssel mindig előbbre vagyunk.

Szigorú „tanárok” vagytok?

K. A.: Én tanárként sem adtam soha intőt, rossz gyerek nálam nem volt, csak eleven. Meg kellett találni a fókuszembert, és köré építeni a csapatot.

V. A.: Ma is ezt tesszük: talpraesett, ügyes, kommunikatív személyiségeket keresünk, akikre lehet építeni. Nehéz megtalálni őket, mert kevesen veszik észre akár magukban is a tehetséget. De nekünk már rááll a szemünk.

K. A.: Ahogy bevonsz valakit az üzletbe, abban a pillanatban családtag lesz, és az összes negatívumával együtt a tied.

V. A.: De az új csoport, új vezető vissza is hat rád, felhajtóerőként működik.

Itt sem szidtok?

V. A.: Itt kérünk és támogatunk. Emelve, biztatva. A szigorúságot legfeljebb a hangszínen lehet tetten érni. Párhuzamosan adjuk a módszert és formálunk személyiséget. Folyamatosan láttatni kell az emberekkel a céljukat, sugallni, hogy el tudják érni, meg tudják csinálni. Manapság kevés családban kapják meg a gyerekek a biztatást ahhoz, hogy egészséges önbizalmuk legyen. Az embereknek óriási szükségük van a törődésre.

Lehet-e pótolni ezt felnőttkorban?

V. A.: Bármikor lehet. Legnagyobb részük a színpadra sem akar felmenni az elején. Aztán mikor megszokják, már vágyódnak utána. Az élsportban, egyéni sportágban már szerepeltem Európában a Top 10-ben 1977-ben. Itt, a

Foreverben 2005-től folyamatosan szerepelünk az európai Top 10-ben olyan profit sharing-ékszereink kiemelkedő munkájával, mint **Veronika** és **Stevan Lomjanski** gyémánt-managerek, **Varga Róbert** gyémánt-zafír manager, **Kása Editke** és **Kása István** soaring managerek, és még sok nagy kvalitású vezető, akiket hely hiányában nem tudunk felsorolni, de köszönet a munkájukért. Beszéltünk a sportpárhuzamokról, de arról nem, miben több ez, mint például az élsport. Az olimpián összesen egy hely van a dobogó tetején, és rengeteg ember készül oda. Itt viszont százas nagyságrendben születhetnek igazgatók. Ott egy évben egyszer dobsz igazán nagyot, itt viszont akárhányszor. És egy 70 éves ember is megfordíthatja az életét.

Aranka, benned is volt némi tartózkodás a színpadtól?

V. A.: Legfeljebb amiatt lenne, ha nem hívnának fel. Az ember ne legyen szemérmes a sikereivel kapcsolatban. Én igenis büszke vagyok rá, hogy az élsport mellett három jeles diplomát szereztem. Ezt napi három-négy edzés mellett, optimális terheléssel sikerült megvalósítani. Hihetetlen büszkeséggel tekintek a szponzorvonalamra: **Berkics Miklós** gyémánt-zafír manager (kiváló szponzorunk), **Szabó József** zafír manager, **Rolf Kipp** tripla gyémánt, **dr. Miliesz Sándor** ország igazgató és **Rex Maughan** vezérigazgató. Igazán biztató, nem?

Érzékeltetek-e különféle korszakokat a 13 év alatt, amióta itt „építkeztek”?

K. A.: Az első öt évben megalapoztunk

egy stabil, jól működő csapatot, aztán folyamatos volt a fejlődés.

V. A.: Az első fél évben édesanyámmal tettük le az alapokat, utána viszonylag gyorsan elértük, hogy az egész család aktív foreveressé váljon. Lendületből csináltam, így nem éreztem, hogy nehéz volna. Pedig akkoriban nem nagyon akartuk hinni. Ezek a minősülések mind szép pillanatok voltak, de az első alkalom igazán emlékezetes, ahogyan az Erkel Színházban fogadtak minket az emberek. Nem csináltunk semmit, csak tettük a dolgunkat, és mégis ünnepelelték. Ez a szeretet hihetetlen. Azt mondják, az ember nyolcévenként meg kell hogy újítsa magát. De egy profinál nincs ilyen, mi bármibe belefogtunk, mindig törekedtünk arra, hogy a legjobbak közé kerüljünk.

V. A.: Most, a dekonjunktúra időszakában lelapultunk, mint a magasugró a nagy ugrás előtt. Ilyenkor mi nem lefelé megyünk, hanem lendületet veszünk.

Mire számíthat az következő évre nézve?

V. A.: Először visszafogottabb, aztán intenzív növekedésre.

Hát igen, mindig is az optimizmus mintapéldája voltál...

V. A.: Most nem is vagyok annyira optimista. Ezek törvényszerű folyamatok, és csapatban minden könnyebb.

K. A.: Érdeemes optimistának lenni, mert akkor nincs lehetetlen. Itt kemény munka folyik, de a kihívások reálisak.

Hogyan gondoltok a gyémántfokozatra? Mint olyasmire, ami egyszer a birtoktokban lesz?

K. A.: A csapatmunka a lényeg, hogy teljesítmény legyen és növekedés.

V. A.: Attól függ, milyen célt szab

meg a cég. Törekszünk arra, hogy Rex Maughan minden kihívásának megfeleljünk.

K. A.: Rex Maughan emberi nagyságában – amellet, hogy irányít – fontos az a szenzációs álom, amit kitalált. Mint ember, nagy hatással volt ránk első pillanattól. Venni egy szigetet, és ott visszatelepíteni az esőerdőt: ez is egy álom. Az aloe géllal olyan anyagot adni az emberiségnek, amely megerősíti: szintén az.

Említetted, hogy a gyerekek is a ti utatokat járják. Gondolom, nem kellett „kényszeríteni” őket.

V. A.: Kényszerítés nem volt, de a technikáim között szerepel a gyengéd erőszak. Hiszen meggyőződésem, hogy akkor lesznek a legboldogabbak, ha ebben dolgoznak, legalább mellékállásban. Botond már 28 éves, manager, Xénia 21, kitűnővel végzett a főiskolán, Virginia 19, ő most jött haza Amerikából, egy kommunikációs iskolából. Ha belegondolok, hihetetlen lehetőségeket tudtunk adni a gyerekeknek az elmúlt tíz évben. De még fontosabb, hogy jó érzésű gyerekek, akik szeretnek segíteni az embereken.

Valóban, mintha az anyagi jólét vagy annak hirdetése másodlagos lenne nálatok.

K. A.: Nincs középpontban. Akár egyszerű körülmények között is nagy tárgyalásokat folytatunk; szinkronban kell lennünk a jelölttel, hogy elfogadjon minket.

V. A.: Az emberi kapcsolatok és a szeretet visz előre. A népköztársasági ösztöndíjért havonta ezer forintot kaptam, a vb-bronzéremért egy alkalommal kilencezret. Nem biztos, hogy ezekért vállaltam volna a napi négy edzést. A pénzhez ennek köze sincs, és ez így van a Foreverben is. De ha már van egyfajta értékelés, úgy szeretek dolgozni, hogy a lehető legmagasabb elismerést kapjam.

Ez valamiféle bizonyítási vágy benned?

V. A.: Feltétlenül, a szüleim felé. Nekem mindig az volt az első, hogy nekik örömet okozzak.

Hogyan osztjátok meg a szerepeket a munkában?

K. A.: Aranka a marketing logisztikai menedzsere, zseniálisan fogja meg a racionális kérdéseket, nálam az érzelmi oldal domináns, emellett a szakmai kérdésekre specializálódtam.

V. A.: De nem is tudnánk ilyen sikereket lenni, ha nem segítenénk egymást úgy is, hogy nem vagyunk együtt. Közel negyven éve.

Hogyan kezelitek a kudarcot?

K. A.: Mi az, hogy kudarc?

V. A.: Ne, ne, van olyan. A siker és a kudarc édestesók. Nem lehetsz mindig sikeres. De hogy mi számít annak? Volt, hogy nyolcéves kötésünk lett menedzser vagy supervisor, ezt kevesen tudnák értékelni. Kell a kitartás és a kudarc-tűrés is. Ez fejben dől el. Mondd meg a fejednek, mit csináljon a szíved, a szíved pedig megmondja, merre menjen a lábad.

Úgy tűnik, titeket jó helyre irányított a szívetek.

K. A.: Én ezt mindig is tudtam, de soha nem éreztem át annyira, mint a spanyolországi Európa Rallyn, ahol tízszer ismételtam a közönségnek, hogy Rex Maughan-Rex Maughan, és a nagy ember szemében megjelent a könnycsepp, utána megölelt. Az az ölelés más volt. Úgy éreztem, valamit végre visszaadtam.

V. A.: Bízom az értelmes munkában, a szabadságban, a szárnyalásban, a jó cselekedetekben. A döntő szerep azonban a csapatunk igazi vezetőié, ők példát mutatnak nekünk kitartásban, és előrehaladásunk ékkövei.

